

Városi misszió a végidőben

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 2:23-25; Mt 13:3-9, 18-23;
János 15:12-13; Apostolok cselekedetei 18:1-28; 2Péter 3:9

„És igyekezzetek a városnak jólétén, amelybe fogságra küldöttelek titeket, és könyörögjetez érte az Úrnak; mert annak jóléte lesz a ti jóléteitek” (Jer 29:7).

A hármaskorosi üzenet felszólít az evangélium hirdetésére „minden nemzetiségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek” (Jel 14:6). Tehát az üzenetet mindenhol el kell vinni, ahol emberek élnek. És mivel ma igen sokan élnek városokban, azokba is el kell mennünk.

A városi missziómunka égető szükségességére 2007-ben terelődött komolyabban a figyelem. Az ENSZ statisztikusai közzétették, hogy a feljegyzések szerint a történelemben ekkor fordult meg az arány: attól fogva a világ népességének a többsége városokban él. Mára a városi misszió a hetednapos adventista missziós stratégia központi kérdése lett.

Számos országban az adventista missziómunka jóval eredményesebbnek bizonyult a nagyvárosoktól távol, a kisvárosokban, falvakban, mint a városokban. Felmérések igazolják, hogy a főbb nagyvárosokban az emberek többsége még soha nem is hallott a Hetednapos Adventista Egyházról, így a „hármaskorosi üzenetről” sem tudnak semmit.

Ebből következően egyértelmű, hogy ha el akarjuk érni a világot, el kell érünk a nagyvárosokat.

A VÁROSOK JELLEGZETESSÉGEI

A városok különféle kultúrák, népcsoportok, nyelvek és vallások találkozási pontjai. Hagyományosan minden csoportnak megvolt a maga „negyede”, területe. Mára viszont a világvárosokban a más-más csoportba tartozó emberek egyre inkább egymás közvetlen szomszédságában élnek. Ez a multikulturális jelleg kockázatokat rejt és bonyolult, viszont az evangélium hirdetése szempontjából nagyszerű lehetőségeket is biztosít. Nagyobb a tolerancia az új gondolatok elfogadására, erősödik az emberek hajlandósága, hogy más vallásokkal is megismerkedjenek, mint ami a városokon kívül eső, hagyományos kulturális környezetben jellemző. A városokban sokan kapcsolatba kerülhetnek a hetednapos adventista üzenettel, akik máshol és másképpen nem ismerhetnék azt meg.

ApCsel 18:1-28 szakaszában láthatjuk egy példáját annak, hogyan végezte Pál a városi gyülekezetalapítást. Mi mindent tanulhatunk az apostol módszeréből?

A főbb városokban a különféle nyelvek, kultúrák és népcsoportok színes mozaikjai alakultak ki, és ma is éppen ez történik. Pál az emberek különböző csoportjaival érintkezett. Megkereste azokat, akik hozzá hasonlóan a zsidó hithez kötődtek, kapcsolatba lépett római polgárokkal és annak a mesterségnek a képviselőivel, amit ő maga is kitanult, a sátorkészítőkkel. Egy házaspár otthonában lakott, akik hívők lettek és szintén részt vettek az evangelizálásban. Addig tanított a zsinagógában, amíg ki nem űzték onnan, majd pedig egy keresztény család otthonában házi gyülekezetet alapított. Annyi új hívőt képzett ki és mentorolt, hogy amikor elköltözött, volt kit kineveznie a csoport vezetőjéül. Pál értette a multikulturális, sokféle hitnek otthont adó városi légkört (lásd még 1Kor 9:20-23), és jól tudott munkálkodni az adott körülmények között. Képes volt alkalmazkodni a környezetéhez, és megtanulta úgy bemutatni az igazságot, hogy az a lehető legjobban igazodjon azoknak a szükségleteihez, akikkel kapcsolatba kívánt lépni.

Hogyan tudunk jobban felkészülni úgy egyénileg, mint gyülekezeti közösségként arra, hogy bekapcsolódjunk a környezetünk életébe és így képesek legyünk elérni az embereket?

AHOL SOK A FÁJDALOM

Miközben Jézus Jeruzsálem, Kapernaum és a kor más városainak utcáit róttá, mindenütt betegek, rokkantak, szegények tömegei gyűltek köré, a Gyógyító köré. Megindította az emberiség szenvedése.

A városokban mindentől több van - több ember, több épület, nagyobb forgalom és több probléma. A gyülekezetek számára ez igazi kihívás. Az evangélium hirdetői nem hunyhatnak egyszerűen szemet a környezetükben a lehangoló emberi szükségletek felett, és nem koncentrálnak csupán az üzenetre, mert ha ezt tennék, az üzenet hitelét ásnák alá. Ha tetteinkből nem tűnik ki az együttérzés, könyörület és reménység, amit amúgy hirdetünk, akkor a szavainknak nem lesz ereje! Nem fogják többre tartani a tömegek figyelméért vetélkedő hangzón egy hangfoszlányánál.

Mi a lényege 2Móz 2:23-25, 6:5, Jób 24:12, Zsolt 12:6, Róm 8:22 verseinek?

Világunk számtalan sebből vérzik, a bűn súlya és szenvedése miatt nyög. Ennek valóságától egyikünk sem menekülhet el.

A sok fájdalom azonban komoly lehetőségeket is teremt a bizonyosságtevésre. Viszont óvatosnak kell lennünk. Amikor az a kérdés, hogy a jó szomszédi viszony tekintetében milyenek tartják a gyülekezetet a kívülállók, fontos érteni, mi a különbség a közösségi összejövetelek, alkalmak, valamint a folyamatos szolgálat között, amelyek célja a tényleges szükségletek biztosítása. A környékbeliek másként tekintenek arra a gyülekezetre, amelyik évente egyszer, ünnepek idején ételt ad a családoknak, mint arra az adventista gyülekezetalapításra, amelyik egy nagyvárosban működik.

Mit is tesz pontosan az a gyülekezet? Egy közösségi házban működik, még hozzá naponta. Az emberek minden reggel bemehetnek és meleg reggelit kapnak! Pedig a gyülekezet nem is nagy, úgy hetvenöt tagja van, viszont maradéktalanul elkötelezték magukat, hogy városi környékükön enyhíteni fogják a szomszédságukban élők szükségleteit. Nagyszerű munka, de elkötelezettség és a rászorulókat iránti köteleltségtudatot igényel.

Képzeld csak el, milyen hatása lenne a környezetre, ha minden gyülekezetünk tenne valamit a környékükön bizonyára hallatszó panaszkiáltásokra válaszul!

VETÉS ÉS ARATÁS A VÁROSOKBAN

Mt 13:3-9 és 18-23 verseiben egy jól ismert történetet olvashatunk. **Mi a legjobb módja a környezetünkben végzendő szolgálatnak és bizonyágtételnek még a városokban is? A példázat tanulsága hogyan segíthet ezt jobban felmérni?**

A történet eredetileg vidéki környezetben játszódik, valójában azonban ez a példázat még fontosabb a városi szolgálatban, mint a kisvárosokban, falvakban, hiszen a nagyobb városokban többféle „talaj” található. Ez is magyarázza, hogy miért nehezebb evangelizációs sorozatokat tartani a városokban, mint vidéken. Az eltérő talajviszonyok más-más eredményt hoznak. Ez is arra mutat, hogy tanulmányoznunk kell a talajviszonyokat, mielőtt befektetünk valamilyen evangelizációs tevékenységbe. Amennyiben a környék „talajának” vizsgálata után a gyülekezet úgy látja, hogy kevés arrafelé a „jó föld”, akkor az elsődleges terv a talaj javítása legyen! Fel kell lazítani a megkeményedett utakat, el kell távolítani a köveket, ki kell húzni a töviseket. Vagyis, ha azt akarjuk, hogy eredményes legyen az evangelizáció, a gyülekezetnek előre kell dolgoznia, végeznie kell a talaj-előkészítés feladatait. Ez nagyban meghatározza, hogy mennyire lesz eredményes az evangelizációs sorozat.

A Szentírás lelki ajándékokról szóló tanításait megtaláljuk 1Korinthus 12., Róma 12. és Efézus 4. fejezetében. Azt mondják, különféle ajándékok léteznek, de a küldetés, a misszió csak egy. A példázatban említett talajfajták arra mutatnak, hogy számos, eltérő ajándékra van szükség a városiak eléréséhez. A nagyvárosokban „Különböző képességű embereket kell bevonnunk - írta Ellen White. - *Új módszereket kell bevezetnünk.* Isten népének fel kell ébrednie napjaink szükségleteire” (*Evangelizálás.* Budapest, 2007, Advent Irodalmi Műhely, Felfedezések Alapítvány, 48. o.). Isteni ihletés révén Ellen White látta, hogy mire van szükség az eredményes városi misszióhoz. Ma még inkább fontos szélesebb skálájú megközelítéssel, az ajándékok tágabb körét munkába állítva haladni a nagy, sokoldalú stratégia jegyében! Hosszú távon nem sokat lehet elérni egyetlen sorozattal vagy egy nagyszabású programmal. A város hatalmas léptéke és komplex struktúrája egyszerűen elnyeli az ilyen programokat, és néhány hét múlva az erőfeszítésnek már nyoma sem marad. Sokkal többet kell tenni előkészületként.

Gondoljunk azokra, akiknek bizonyágot akarunk tenni! Milyen talajnak nevezhetők? Mit tehetünk a megfelelőbb talaj-előkészítés érdekében?

TÖREKEDJÜNK A SZEMÉLYESSÉGRE!

Milyen tanítás rejlik Jn 15:12-13, Gal 6:2 és Jak 1:27 verseiben? Miért olyan fontos, döntő minden komoly missziós program esetében az, amire utalnak ezek a részek?

A nagyvárosok népességének hatalmas tömegei között könnyű megfedkezni arról, hogy a hit személyes ügy. A városok elérésénél éppúgy, mint bármely terület esetében az a leglényegesebb, hogy az egyes emberek személyes kapcsolatba kerüljenek Krisztussal. Felmérések bizonyítják, hogy a Hetednap Adventista Egyház megtérőinek túlnyomó többsége adventista ismerősökkel való kapcsolat révén csatlakozott a közösségünkhöz. A barátságok ápolásához pedig általában szükség van arra, hogy az ember élje meghaljon, mert így lesz képes önzetlenül mások javáért tevékenykedni. Mennyivel inkább igaz ez a misszió tekintetében! A talaj felszántása, a vetés, a friss hajtások gondozása egészen az aratásig, a termény megőrzése – mindez a mély emberi kapcsolatok függvényében lesz a legeredményesebb. Meg kell tanulnunk, mit jelent az őszinte barátságosság! Fontos megtanulnunk igazán meghallgatni és szeretni az embereket! Minden missziómunkának alapvető elemei ezek, akkor mennyivel inkább a városi misszió esetében, hiszen a nagyvárosokban az emberek időnként elveszítettnek érezhetik magukat, mintha a hatalmas, nyüzsgő tömegben senki nem törődne velük! A városokban működő kiscsoportos szolgálatok „házi gyülekezetek” formájában jelenhetnek meg, hasonlóan az újszövetségi időkben működőkhöz (ApCsel 2:46), vagy pedig egy nagy gyülekezeten belüli kis csoportokban. Minden városi körzetben vagy kertvárosban, ahol nincs gyülekezet, de legalább három hetednap adventista tag él, meg lehet szervezni kiscsoportokat, amelyek elindíthatnak valamilyen tevékenységet a környéken. Ez a megközelítés több okból is alapvetően fontos a városi misszió szempontjából. Egyrészt azért, mert még a közepes méretű városokban is a kulturális, etnikai, nyelvi és társadalmi-gazdasági csoportok összetett mozaikjában százszámra léteznek kisebb közösségek és szubkultúrák, amelyekkel fel kell venni a kapcsolatot. Krisztus küldetése nem ér célba, ha kis csoportok nem célozzák meg e szegmensek mindegyikét! A kiscsoportos szolgálatokra még azért is szükség van, mert a nagyvárosokban a hívők számára nehéz lehet Jézus követése. Annyi a nyomás, a kísértés, a találkozási pont más vallásokkal, ideológiákkal. A hívők közül némelyek egyszerűen kimaradnak a gyülekezetből a nyomásnak engedve, míg mások kemény páncélt vonnak a szívük köré, úgy védik az érzelmeiket. Emiatt azonban érzéketlenné válnak a körülöttük élők iránt, pedig nekik kellenne szeretettel bemutatniuk Jézust.

szeptember 15.

KAPCSOLATFELVÉTEL A VÁROSOKBAN

Senki nem mondta, hogy a missziómunka könnyű. Tény az, hogy inkább nehéz. Az ember bűnös, romlott és természetéből fakadóan nem lelki. Pál önmagáról nyilatkozott így: „Mert tudjuk, hogy a törvény lelki; de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve” (Róm 7:14). Ha Pál ezt állította, akkor mi a helyzet azokkal, akik nem is ismerik az Urat vagy nem volt életet átforgató tapasztalatuk Jézussal?

És mintha a természetes, bűnös énünk még nem lenne elég baj, a városok mindig is az emberekre gyakorolt rossz hatásokról voltak hírhedtek! Annyi kísértéssel találkozunk az emberek, amelyekkel az ellenség akarja törbe csalni és a bűn, a világ kötelékében tartani őket. Éppen ezért nem csodálkozhatunk azon, hogy a városi misszió egyáltalán nem egyszerű feladat. Mégis végeznünk kell nekünk mint egyháznak, ha hűségeseink akarunk maradni elhívásunkhoz!

Mit mondanak a következő igék általában véve a misszió fontosságáról?

1Tim 2:4 _____

2Pt 3:9 _____

Az Ige kijelentése szerint Krisztus halála egyetemes értékű volt. A hatása az egész emberiségre kiterjed, Ádám-tól és Évától kezdve mindenkire, aki csak utánuk következett. Így a hatalmas metropoliszokban élők végtelen tömegei is beletartoznak ebbe a körbe. Nekik is hallani kell a számunkra oly fontos, drága igazságokról!

„Nincs változás az Isten által, régen küldött üzenetben. Korunkban elengedhetetlen a városokban végzendő munka. Ha Isten elgondolása szerint dolgozunk a városokban, annak eredményeként olyan hatalmas mozgalom lendül működésbe, amelyet még nem láthattunk” (Ellen G. White: *Medical Ministry*. 304. o.).

A városok elérésére szólító üzenet személyes. Azt teszi szükségessé, hogy mi magunk mélyebb tapasztalatra jussunk Krisztussal, szívből fakadó közbenjáró imát mondjunk az emberekért. Emellett elengedhetetlen az átfogó tervezés, majd pedig a terveket végre is kell hajtani. Mindez teljes egészében az ébredés és reformáció alapjára épül, és kizárólag a Szentlélek hatalma által mehet végbe.

Mi áll Róm 10:14-15 szakaszában, ami elvileg mindannyiunkra vonatkozik, akik Krisztus követőinek valljuk magunkat? Hogyan lehetünk mind aktívabbak a misszióban és a szolgálatban, bárhol élünk is?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Egy hetednapos adventista szakember, aki a nagyvárosi misszióval foglalkozik, utána nézett annak Ellen White folyóiratokban megjelent írásában, hogy milyen tanácsokat adott a városokból való kiköltözésre, ill. a beköltözésre vonatkozóan. Ellen White a 107 cikkéből 24-ben tanácsolta a városokból való kiköltözést és az intézmények alapítását városokon kívül. 75 cikkben konkrétan arra szólított fel, hogy a misszió érdekében a hívők költözzenek a városokba. További 8 cikk semleges volt ezt a kérdést illetően. Egy egyháztörténész összefoglalta Ellen White-nak a városi misszióra vonatkozó tanácsait. Kimutatta: az intézményekkel kapcsolatban rendszerint amellet érvelt, hogy a városokon kívül eső központokból végezzék a munkát, a gyülekezeti tevékenységet illetően pedig a városokon belülről induló munka mellett emelt szót.

Gyülekezetünk milyen terveket készít a városok eléréséért? Hol helyezkedik el a gyülekezetünk a legközelebbi nagyvároshoz képest? Egyetlen közösség se gondolja, hogy őket nem érinti a városok elérésének feladata! Minden adventista gyülekezetnek valamilyen formában hozzá kell járulnia ehhez a különösen fontos missziós célhoz! Nem állunk hűségesen a Jézustól kapott misszióhoz, ha figyelmen kívül hagyjuk a városokat és csak az azokon kívül eső területekkel foglalkozunk!

„Miért ne költöznének a jelenvaló igazságot ismerő családok ezekben a városokba?... Lesznek olyan tagok, akik hajlandóak beköltözni... a városokba... hogy az Istentől kapott világosságuk másokra is sugározhasson” (Ellen G. White cikke, *Advent Review and Sabbath Herald*. 1891. szept. 29.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Gondoljunk az Istentől kapott nagyszerű üzenetre! Gondoljunk a reménységre, a jobb élet ígéreterére már most, valamint az örökkévalóságra! Melyek a kedvenc bibliaszövegeink, amelyek a Jézusban felkínált reménységet fejezik ki? Miért jelentenek olyan sokat nekünk? Beszélgessünk ezekről a csoportban szombaton!
2. Próbáljuk meg elképzelni, milyen lehet reménytelenül élni! Milyen lehet az, ha valaki csak erről a küzdelmes, fáradsággal és fájdalommal teljes életről tud, úgy, hogy utána csupán a halál, a teljes megsemmisülés következik? Rengetegen, főleg a városokban élő tömegek csak erre gondolnak. Mit tehetünk azért, hogy mély szeretet ébredjen bennünk az emberek iránt, ami miatt hajlandóak legyünk közeledni hozzájuk, bárhol éljenek is?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: BOLDOG EMBER

Boldog ember,
kinek jól megy dolga,
aki egészséges, nem beteg.
„Boldog ember”
- gondolhatják róla,
s tán irigylik is az emberek.

- Én nem azt nevezem boldogságnak,
ha könnyű az élet, szárnyaló:
- az a boldog ember,
akinek hite van.
Az ajkán mindig bölcs
és építő a szó.